

bardziej niż ona
bo z prochu da się odtworzyć
budowlę
a najwyżej w niebo wzlatające kamienie
nie zastąpią żywych

dzisiaj jest taki dzień
jakby chciał nas objąć
i przytulić
żebyśmy bardziej niż po sobie
po tej katedrze nie płakali

spóźniona

zajęta życiem nie zauważyłam
że wszyscy się wynieśli
pusto tutaj jak na cmentarzu
nie mogę do nich dołączyć
przestałam ich rozumieć
posługują się tym samym
obcym mi językiem
jestem dla tych których tutaj nie ma
nie była niemówiąca
więc to że jestem zdumiewa
bo jak można być
nieistniejącą
dla nikogo

rzeczywistość

może kiedy wstanę
świata nie będzie
łąd zarwie się pode mną
i spadnę
w coś tak odmiennego
że ja nasycona tym nie ja
uznam siebie za żart

bo rzeczywistość jest bardziej okrutna
i nieodwołalna
niż można przypuszczać
odwraca się ode mnie
niespojona ciałem pragnieniem i tęsknotą
rozwieram się
nie stawiam oporu
przechodzę przez ściany

na ekranie mnie widać
poruszam się
odgrywam teatr życia
sama dla siebie nieświadoma

tylko dla tego kto mnie wprawia w ruch

***

poza słowami
a może świat
jest
poza słowami
i w nim przebywasz
tam czekasz
ale jak
wniknąć w nienazwane
w tę rzeczywistość ciała
która jest jednocześnie duchem
niewidoczna dla oczu
a tak namacalna
że się o nią potykamy

Michał Bukowski

maile

słowo za słowem
kolejne znaczenia
niczym warstwy farb
na obrazie

palce na klawiaturach

przesuwają
kontury treści

chichot myślników
implikatury rozdyma

w pogoni
za wspólnym
potykamy się
na przecinkach

też

uśmiechnięty
miły młody człowiek mówi
do mnie językiem
nienawiści

tak,
kochaj bliźniego i tak dalej
zna
to zdanie

z obowiązkowych lekcji
religii

wiele lat temu jego dziadkowie
budowali z ludzką twarzą
socjalizm

też

nie wyszło

myśli niedobre

swoje myśli niedobre
owiń w gazety stare

po co ci myśli niedobre?
po co ci słowa zleżałe?

zanieś to wszystko na pocztę
i pilnie nadaj w minione

niech je tam ciemność pochłonie,
jak buty w wodę wrzucone

a gdyby chciały powrócić
kup im do piekła miejscówkę

niech sobie jadą do diabła –
wreszcie masz czas na kremówkę

kara za życie

chodzisz już wolniej
szybciej za to oddychasz

widzisz coraz bardziej nieostro
podczas gdy sprawy wyostrzają kontury

więcej też rozumiesz –
mimo, że przecież słabiej słyszysz

i po co komu
ta starość –

niczym
kara za życie

Dariusz Pawlicki

Pogodzenie

Jętka jednodniówka
Umierając z pierwszymi ciemnościami
Tłumaczy sobie że nie ma czego żałować
Skoro Świat cały też
Istnieć przestaje

* * *

Przed wejściem do banku
Leży martwy ptak

Zimny wiatr
Przelicza jego pióra

Samobójstwo
Albo zawał

W tym miejscu nic innego
Nie przychodzi mi do głowy

Nie...

Nad grobem Ignacego Herbszta
Mego pradziadka posadzono lipę
Jako że na chleb zarabiał strugając
Z drewna lipowego i olchowego drewniaki
W krainie głązów i pagórków polodowcowych
Zwano je klompami
Był w tym bardzo dobry – jako jeden z niewielu
Wykonywał je również na dziecięce stopy
Dzieła swych rąk sprzedawał na jarmarkach

Nie, mój pradziadek nie był lekarzem
Nie był też prawnikiem ani ziemianinem...

